

[Jørgen Jensen.]

dele forslagsstillernes håb om, at vi allerede før sommerferien vil være i stand til at se nærmere på dette udvalgs resultater, således at vi kan gå i gang virkelig for alvor med at bekæmpe dette træk ved den danske økonomi, der er stærkt belastende for så at sige alle befolkningsklasser, og som hedder inflation.

Baunsgaard: En debat om en antiinflationssplan eller en antiinflationssindsats kommer jo unægtelig til — på den baggrund, at vi endnu ikke har fået nogen resultater fra det udvalg, der er nedsat med den bestemte opgave at undersøge eventuelle specielle danske inflationsårsager — i nogen grad at bære uvirkelighedens præg. Det betyder dog ikke, at det ikke er rimeligt at få diskuteret hele det problem, der hedder den inflationsprægede udvikling i dansk økonomi. Man kan selvfølgelig diskutere, som jeg også fra forskellig side forstår at man vil gøre det, hvornår en økonomisk udvikling er inflation, og hvornår den ikke er det. Jeg vil dog advare meget imod, at man for stærkt går ind i en debat om, hvor meget udviklingen i Danmark må løbe foran udviklingen i andre lande, førend den bærer præg af inflation; jeg tror nemlig ikke, der er økonomisk basis for, at vor pris- og omkostningsudvikling så forfærdelig længe kan løbe foran andre landes, og vi står jo i den, man må vel sige ubehagelige situation, at vi gennem to år rent faktisk har haft en stærkere stigning i pris- og omkostningsudviklingen og i indkomstudviklingen end andre vestlige lande.

Det er en rekord, som jeg ikke tror man skal stræbe efter at bevare. Der er jo ingen, som i realiteten kan være tjent med, at der ikke er en faktisk dækning for, at indkomststigningerne finder sted, for hvis indkomsterne indhentes af prisstigninger foranlediget af disse indkomststigninger, ja, så havde selvsagt alle været bedst tjent med at undvære begge dele. Og det ville ikke være realistisk at lukke øjnene for, at det er den faktiske situation, Danmark har befundet sig i det sidste par år.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister for nylig holdt en tale, som også det ærede medlem hr. Henry Christensen henviste til, hvor finansministeren gav

udtryk for, at indkomstpolitikken efter hans opfattelse ikke havde spillet fallit i 1965. Om en sådan udtalelse er berettiget eller ikke, det afhænger vel af, hvad man i det hele lægger i ordet indkomstpolitik. Men jeg tror nu alligevel ikke, en sådan udtalelse fra en finansminister kan anses for klog på baggrund af de to års udvikling, vi vitterlig har haft, for den kan bidrage til hos befolkningen at tilsløre den faktiske fornemmelse af, at der ikke er en produktionsmæssig dækning for de indkomststigninger, vi har haft, og at vi derfor uundgåeligt har måttet få, som vi jo også har haft det, ret så betydelige prisstigninger.

De midler, lovgivningsmagten har for at påvirke den økonomiske politik, må jo i alt væsentligt siges at være koncentreret om to, måske tre områder: indkomstpolitikken, finanspolitikken og herunder selvfølgelig, som det ærede medlem hr. Jørgen Jensen var inde på, den aktivitet, der foregår i de offentlige investeringer, i det offentlige forbrug i det hele taget. Jeg tror, man må erkende, at hvis finanspolitikken ikke, som den jo desværre har gjort det igennem nogle år, skal komme til at bære præg af for tilfældige, ofte forcerede skattepolitiske indgreb, er det nødvendigt, at man i højere grad koncentrerer sin opmærksomhed om indkomstpolitikken, end man har gjort.

Jeg gav ved åbningsdebatten i oktober måned udtryk for, at jeg var forbavset over, at regeringen tilsyneladende ikke ville acceptere den tankegang, jeg havde givet udtryk for: at det ville være af interesse for hele befolkningen og til gavn for en bedre økonomisk udvikling, om regeringen mere aktivt ville gå ind i indkomstpolitikken ved forud for overenskomstforhandlinger at fremlægge sin vurdering af de faktiske eksisterende muligheder for en indkomstforøgelse under hensyntagen til, at den økonomiske balance ikke samtidig slås i stykker. Det har man ikke været særlig interesseret i fra regeringens side, og man kan selvfølgelig forsøge, som man gør det mer eller mindre direkte, at antyde, at det i særlig grad er noget, der ville gå ud over lønmodtagerne. Jeg tror nu egentlig ikke, at der er ret mange, som selv tror på, at det forholder sig sådan, for er der nogen, der ikke har gavn af en udvikling, hvor indkomstforøgelser finder sted, uden at der er dækning